

**Rosenørn:** Mågtet det til § 10 stillede Endringsforslag nu er forkastet, er der dog i alle Tilfælde bundet Sikkerhed for den rette Forstaaelse af § 10, saaledes at Meningen er, at Sognefogden ikke har det samme Ansvar som en Embedsmand. Heraf følger ogsaa efter vor Formening, at det Straffean svar, der kan gøres gjældende mod Sognefogden for Forseelser, der ellers ikke egne sig til justitiel Tiltale, heller ikke bør være af samme Størrelse som det, der er foreskrevet for vedkommende Embedsmænd. Jeg troer heller ikke, at dette har været Meningen med Bestemmelsen i det sidste Punktum af § 87, idet der staaer „et lignende Straffansvar“ og ikke „det samme Straffansvar“; men det forekommer os, at det i ethvert Tilfælde vilde være heldigt, at der udtrykkelig blev sat en Grænse for dette Ansvar og vi have i det Forslag, vi have tilladt os at stille, hentet Analogien fra den Mulkt, der i det Rigsdagen foreliggende Lovforslag om Brandvæsenet paa Landet er foreskrevet med Hensyn til en forsømmelig Brandfoged, nemlig 5—50 Rd. Meningen er naturligtviis, at Mulkten den første Gang maa være lavere og i Gjentagelsestilfælde højere, men saaledes at Scalaens Danelse for hvert enkelt Tilfælde overlades til Bestemmelse af Indenrigsministeren. Med disse Ytringer skal jeg anbefale det til § 87 stillede Endringsforslag til Vedtagelse.

**Indenrigsministeren ad interim:** Jeg synes dog ikke, at der er Anledning til at nedsætte Mulktens Minimum til 5 Rd. istedetfor 10. Det er jo en overordentlig simpel Forretning, Sognefogden skal udføre, og det maa forlanges, at han gjør det med Omhyggelighed og Paalidelighed. En Mulkt paa 10 Rd. for en saadan Forseelse forekommer mig at være meget lempelig, saa at jeg ikke synes, at der er Anledning til at nedsætte den.

**Rosenørn:** Jeg troer dog, at naar en Mulkt paa 10 Rd. skal ansees for at være tilstrækkelig for en Embedsmand, der har gjort sig skyldig i en Forseelse i Forhold, hvor han har Mere at paasee, hvor han har større Dpfordring og maa antages at være bedre istand til at paasee Lovens Opfyldelse, saa maa det

Halve deraf være tilstrækkeligt for en Sognefoged med Hensyn til en saadan Forseelse, hvorom her er Tale.

**Lehmann:** Det forekommer mig, at den anførte Grund ikke kan føre til det anførte Resultat. Forstjellen er, saavidt jeg fatter den, at der paahviler Embedsmanden Ansvar for en Bedømmelse, der forudsætter et Skøn, og her kan en Feiltagelse lettere indsnige sig; men jo simplere den Forretning er, som man tildele Sognefogden, desto større Anledning er der til at fordre, at han skal straffes, naar Fordringen ikke opfyldes. Det kan vistnok fra ikke saa Sider have havt Betænkelighed at tildele Sognefogden en saadan Notariatsmyndighed. Jeg har ikke modsat mig det; men det forekommer mig, rigtignok, at med Myndigheden maa Ansvaret følge, og at Ansvaret ikke kan formindskes derved, at det, man fordrer, er simpelt. Jeg skal altsaa stemme imod Endringsforslaget.

**Drejer:** Jeg mener dog, at Meningen maa være, at Sognefogden ialtsald ikke skal straffes haardere end den Embedsmand, der forseer sig i dette Forhold; men det forekommer mig, at Straffen virkelig maa ansees for at blive meget haardere for Sognefogden end for Embedsmanden. Embedsmanden bevæger sig i dette Forhold — det er juridiske Embedsmænd, hvorom der er Tale — med langt større Sikkerhed og Letthed end den øvede Sognefoged og den Forseelse, som den øvede Embedsmand begaaer, er følgelig i og for sig altid større end den, Sognefogden i et saadant Forhold vilde begaae, da en lille Feil hos denne er langt mere undskyldelig end hos Embedsmanden. Jeg troer derfor, at det vilde være med god Grund, at Loven i dette Tilfælde behandlede Sognefogden noget lempeligere end de Andre, og jeg havde gjerne seet, at Lempelsen var gaaet endnu hyerligere.

**Indenrigsministeren ad interim:** Dengang denne Bestemmelse blev indført i Lovden, at en saadan Belæggelsesret skulde tildeles Sognefogden, blev det stærkt fremhævet, at det var Noget, Sognefogden ligesaagodt kunde